

A black and white close-up portrait of Pasqual Maragall, showing his face from the nose up, smiling slightly. He has short, graying hair and a mustache. The background is white.

PSC

Maragall per Catalunya

Discurs de Pasqual Maragall
en l'acte de la seva proclamació
com a candidat a la Presidència
de la Generalitat de Catalunya

L'Auditori de Barcelona
29 de juny de 2003

Edita:

Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)

Tel. 93 495 54 00 · Fax 93 495 54 26

Nicaragua, 75 · 08029 Barcelona

e-mail: psc@psc.es

www.psc.es

Juliol de 2003

DISCURS DE PASQUAL MARAGALL
EN L'ACTE DE LA SEVA PROCLAMACIÓ
COM A CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA
DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Amics i companys, ciutadanes i ciutadans de Catalunya,

Ahir, el meu partit, el Partit dels Socialistes de Catalunya, i els Ciutadans pel Canvi, van fer-me l'honor de proclamar-me candidat a la presidència de la Generalitat. Vull agrair aquesta decisió i la confiança que suposa.

Sóc plenament conscient de la responsabilitat que assumeixo en aquest moment en acceptar la seva confiança per proposar al poble de Catalunya el projecte del canvi i per liderar la mobilització social que l'ha de fer possible.

Ho faig amb la convicció que aquest moment històric ens reclama a tots, i em reclama a mi personalment i en particular, que convoquem voluntats que van més enllà, molt més enllà, de l'estricta filiació socialista.

Em proposo fer possible la més gran coalició que hagi conegut aquest país: la de tots els catalans que creuen, com nosaltres, que ha arribat l'hora de Catalunya. De la millor Catalunya. De la Catalunya autèntica. De la Catalunya real, tal com és.

No és l'hora de la queixa: és l'hora de la proposta. És l'hora de l'afirmació. Ara és l'hora de convertir en realitat els nostres somnis personals i col·lectius.

Accepto la designació dels meus companys i companyes amb la il·lusió de qui es veu cridat a donar el millor d'ell mateix per servir el seu país, en el moment del gran pas endavant, no dic «salt» endavant, dic gran pas endavant.

Ho assumeixo conscient, també, de l'alt grau d'exigència que comporta liderar una ambició col·lectiva d'aquest caràcter. Podeu estar segurs que no m'espanta el repte. Els que em coneixeu, els que em coneixeu bé, sabeu, –a vegades perquè ho heu

hagut de patir–, que la tenacitat i l'obstinació em fan suportar i vèncer, finalment, els reptes més difícils; aquells que es resisteixen més.

En aquest moment de la veritat, que és solemne i emotiu per a mi i per a tots, sabré estar a l'altura de les esperances dels qui ja no hi són, però que tinc presents, i de les expectatives dels que ens han de seguir, que tracto d'intuir, d'interpretar i d'entendre. No sé què em mou més, companys, si el sentiment d'obligació que jo crec que comparteixo amb vosaltres respecte d'aquells que van voler i no van poder viure una Catalunya que nosaltres hem somiat i que ells somiaven, que quasi dibuixaven, que podien descriure, però que no van poder viure, o el joc, també apassionant d'interpretar, d'intuir, d'endevinar el que la joventut realment farà, el que la joventut vol com a país. Les dues són forces que a mi em belluguen.

Sóc hereu d'una llarga tradició i em sento responsable del llegat acumulat durant cent cinquanta anys pels homes i dones progressistes d'aquest país que han lluitat per Catalunya, pel seu progrés, per la justícia social i per la convivència.

En aquest moment passen pel meu cap els noms que ha citat Manuela de Madre i alguns altres. Per descomptat Rafael Campalans, Manuel Serra i Moret, Josep Rovira, Josep Pallach, Pep Jai, Paco Ramos, Maria Aurèlia Capmany, Jordi Llimona, Antonio Santiburcio, Ernest Lluch...

En aquest moment assumeixo el compromís de preservar dignament el llegat dels presidents Macià, Companys, Irla, Tarradellas, i de respectar, malgrat el seu final, que ha estat poc a l'altura de la seva pròpia dignitat, també la contribució de Jordi Pujol al capital polític de Catalunya, que malgrat això ha estat immensa, molt important.

I vull citar com a deutes que jo tinc i que crec que tots tenim, el de reconeixement a Joan Reventós, Raimon Obiols i Joaquim Nadal. Perquè han representat un esforç enormement útil per a Catalunya, perquè ha estat justament el que ha permès que aquest país sabés que la veritat no era una de sola, que aquest país era plural, que tenia ànimes diverses i, tanmateix, tenia coincidències fonamentals, que aquest país era un país que tenia una ànima i, tanmateix, idees diferents i projectes diferents, digníssims. Jo crec que amb la dignitat amb què Reventós, Obiols i Nadal van saber lluitar van aconseguir petites victòries, però encara no la gran victòria, i ens varem forjar el dret que avui proclamem a governar aquest país. Gràcies Quim, gràcies Raimon, gràcies Joan.

LA CATALUNYA QUE VULL

Deixeu-me que us esbossi ara quina és la Catalunya que vull; la Catalunya per la qual, avui, val la pena tot el nostre esforç i el nostre compromís. La Catalunya que aconseguirem si obtenim la confiança necessària dels nostres ciutadans i ciutadanes la propera tardor.

Tot i que insisteixo una vegada i una altra a dir que estic més disposat que mai, vull que entengueu que no es tracta de la proposta d'un home, no es tracta de la proposta d'un partit, no es tracta ni tan sols del projecte compartit per un conjunt de forces polítiques. No.

Es tracta d'una aventura sorgida de baix, sumant totes les energies en una mateixa direcció i amb un mateix objectiu: construir una Catalunya mai vista. En el fons i en la forma. En les maneres de fer i entendre la política i la gestió pública i econòmica i, també, en els mapes. En les infraestructures, en l'organització del territori, en el disseny i respecte d'un paisatge que adorem, però que en bona mesura estem malmetent.

La Catalunya que vull és una Catalunya gran, és una Catalunya amb ambició, no un país que vagi arrambant amb allò que pugui a cada cantonada de la història. També, però no només això.

Catalunya ha de ser tan gran com la volem i tan perfecta com la voldríem. Catalunya ha d'afegir valor a la gran família dels pobles d'Espanya i d'Europa.

Depèn de nosaltres arribar-hi. Depèn de la capacitat que tinguem de convèncer, d'engrescar els catalans amb un projecte innovador, net, amic, convincent, bolcat cap al futur.

No volem, com alguns ens proposen, posar-nos a la cua dels pobles d'Europa que esperen amb la instància a la mà que els donin el carnet d'estat independent. Pobles que romanen ancorats a mirar lluny per la incapacitat de resoldre el problema que tenen més a prop i d'aprofitar les oportunitats que se'ls presenten.

Però això no ens treu ni un bri de l'ambició que tenim com a país. En aquest sentit, us diria que ni els independentistes poden imaginar el que Catalunya donarà de si mateixa. El projecte d'una Catalunya respectada, realment autònoma, amiga

dels seus amics, desacomplexada, lliure, creativa i justa és a l'abast. La tenim a l'abast.

La nostra proposta, ja ho he dit altres vegades, és la de liderar, conjuntament amb els pobles d'Espanya, que ho voldran i que cada dia són més i n'estan més convençuts, l'avenç d'Espanya cap a un rol decisiu a l'Europa dels pobles.

Europa ha deixat enrere la fase de la lenta unificació sota el paraigua de la seguretat americana, per oferir al món una política diferent, una globalització amb principis, una governació i una justícia internacional efectives, un mercat mundial regulat per la prudència de la humanitat i no pels seus instints més o menys destructius. Aquesta és la missió d'Europa, i està començant.

Un altre món és possible però sense una altra Catalunya, nosaltres en aquest nou món no hi seríem. Pel que fa a nosaltres, el canvi del món comença per casa, ha de començar per aquí.

Els socialistes catalans tenim una cita amb la història. I no farem tard. Als que diguin que la realitat pesa més que els projectes i que el desig, als hiperrealistes, als hiperpragmàtics, als escèptics de torn, els passarem una pensió perquè segueixin rumiant i no facin nosa. Nosaltres anirem per feina.

Sabem com arreglar els nostres problemes. Pagarem tots els deutes que tinguin contrapartida real, que tinguin obres al darrere. Honorarem els crèdits. Engrescarem la funció pública.

La Catalunya que vull serà el motor de l'euroregió mediterrània.

Sabem com enfocar el paper de Catalunya al món. És ben senzill de dir i ben difícil de fer, però no és impossible: es tracta de veure on som i treure'n partit.

Tenim més gent, més empreses i més universitats a prop que qualsevol altra comunitat espanyola, en un radi de dos-cents, quatre-cents o sis-cents quilòmetres. Som la frontissa entre la península i el cor d'Europa.

Treballarem junts amb les comunitats de l'antiga Corona d'Aragó i les del nord dels Pirineus, que també volen ser més del que són i estan tan tipes del centralisme com nosaltres.

Tots plegats formem una regió econòmica d'uns disset milions d'habitants que té tot el que cal per ser algú en el món obert.

I convencerem els nostres amics de la resta d'Espanya que el mapa radiocèntric de la península, aquest que tenim, no té cap sentit. Que cal potenciar l'eix mediterrani, l'eix cantàbric, i la unió entre tots dos, que és la vall de l'Ebre, tant o més que els enllaços Madrid-províncies, que en definitiva són el mapa que Aznar ha dibuixat. Aquests eixos són d'interès general per a Espanya.

La Catalunya que vull tindrà una nova organització territorial amb set vegueries i amb un nou mapa.

Dins de Catalunya s'ha de reconèixer d'un cop l'existència de territoris amb entitat pròpia, a part de la regió metropolitana de Barcelona i les altres tres províncies actuals, cadascuna de les quals té una àrea urbana central important. Aquests altres tres territoris són la Catalunya central, les Terres de l'Ebre i els Pirineus.

Complirem, amb vint-i-quatre anys de retard, el que l'Estatut obligava a fer i no s'ha fet: la llei electoral catalana, basada en la representació dels territoris i el principi de proporcionalitat, «una persona un vot, i tots els vots valen igual».

Encetarem el gran projecte d'infraestructures del primer quart del segle XXI: el de vessar cap a les planes de l'interior la congestió de les comunicacions a la franja costanera i atacar, un segle i mig més tard del primer ferrocarril, la segona gran connexió ferroviària: el tren de l'eix Transversal.

Sabem quin ha de ser el mapa de la Catalunya del 2020. Tenim fets tots els mapes parcials que fan el nou dibuix de Catalunya.

Aquesta regió de disset milions d'habitants a l'entorn de Barcelona no es pot concebre sense un gran aeroport. Catalunya té el sistema aeroportuari més ben ubicat de la península, comparable al de Milà a la península Itàlica.

Necessitem tenir vols intercontinentals directes a les grans ciutats d'Europa i d'Amèrica. Aquest és un objectiu perfectament raonable. Si el mercat hagués decidit, en comptes de l'Estat, ja hi fórem. El govern que tenim es diu neoliberal, però jo els dic: per què deixeu que les grans empreses de Madrid, Ferrovial per exemple, pugui

tenir el 35 % de l'aeroport de Sidney i no pugui tenir el 2 % de l'aeroport del Prat? Qui ho decideix? L'Estat, el senyor Cascos, vet aquí la contradicció. Nosaltres necessitem això i ho tindrem, perquè finalment la realitat s'imposa.

A Catalunya la connexió telemàtica a través de la banda ampla ha d'arribar a tot els territoris, com a condició imprescindible per construir un país més just, eficient i equilibrat.

La xarxa viària s'ha de completar amb vies troncal que descongestionin i millorin les esgotades connexions metropolitanes.

La superposició, en el territori, de les noves xarxes viàries i ferroviàries ha de permetre l'establiment d'un abundant sistema de nusos que actuarà com sistema logístic per a tota Catalunya.

La Catalunya que vull serà respectuosa com mai amb la natura i el medi.

Catalunya podria ser el primer país del Mediterrani on s'apliqui un respecte nòrdic pel paisatge.

Una xarxa de ciutats d'on hagin desaparegut les immenses tanques publicitàries. Política real, pràctica, per dibuixar un país real, canviar allò que veiem i la manera com vivim.

Serem el primer lloc del sud d'Europa on es persegueixi el soroll. I on l'aïllament acústic i tèrmic siguin exigits i respectats, tant en els habitatges nous com en els locals públics.

La Catalunya que vull proposarà la revisió de la Constitució i de l'Estatut, per adequar-los als nous temps.

Espanya ha de fer un pensament i revisar els seus textos legals bàsics, vint-i-cinc anys després de la seva aprovació.

Hem de tenir un senat federal, tal com prefigura l'article 69 de la Constitució.

Espanya ha de resoldre el tema basc, però no ho farà si Catalunya no s'avança a dir què vol, independentment del final d'aquell conflicte.

Catalunya vol una Espanya seriosament plural, formada per un conjunt de pobles disposats lliurement a la unió després de vint-i-cinc anys de convivència profitosa, però francament millorable.

Mai no havíem tingut tant de temps de democràcia i autonomia, és cert i no es pot oblidar. Però si haguéssim de suportar cinc anys més d'un govern com el d'Aznar, Espanya esclataria. Ho dic a Madrid i ho dic aquí a Catalunya.

Per què volem l'Estatut nou? El volem per ser el que som, per viure millor, per governar-nos millor i per avançar en la definició de Catalunya a Espanya i a Europa.

La Catalunya que vull vol l'Espanya federal.

Catalunya vol una Espanya federal, organitzada entorn de quatre principis: el federalisme polític, el federalisme fiscal, el cultural i el judicial.

I què volem dir amb això?

1. El Senat federal, de tall germànic. No pactarem per menys. Això és el que la Constitució ja permet, més ben dit obliga, i tanmateix ella mateixa s'entrebanca quan diu que els senadors seran escollits per províncies, quan abans havia dit que el Senat és la Cambra dels Territoris. Ha de ser això: la Cambra dels Territoris.
2. La igualtat de resultats per habitant entre el sistema foral o de concert i el sistema fiscal comú.
3. La defensa per part de l'Estat del català, dels altres idiomes oficials i de la plurinacionalitat d'Espanya. És l'Estat qui ha de defensar el català. No és que la Generalitat no ho hagi de fer. És clar que ho ha de fer! Però no ha de semblar que són els catalans qui es defensen. No hem quedat que Espanya ens agrada per la seva pluralitat? Per això, l'Estat, com altres estats federals, hauria de ser el més interessat que en els carnets, els passaports, els documents nacionals d'identitat i les matrícules es defensés el català. I, llavors, nosaltres podríem dir que el castellà és un gran capital per a nosaltres. No és això la pluralitat, allà i aquí?

Qui governa a Espanya? Tres nacionalismes. Un, el més important, el més

acreditat, el més fort, el més dur, el més perillós, és el nacionalisme espanyol. Dos: el nacionalisme català, que fa el que pot. Tres: el nacionalisme basc. I després, m'ho deia José Bono, fins i tot a la Manxa han hagut de ser nacionalistes per guanyar, i Bono guanya de llarg. Nosaltres no hi estem pas en contra d'aquests nacionalismes, però diem que amb això no n'hi ha prou, perquè per aquesta via Catalunya i Espanya no són allà on haurien de ser i no arribaran allà on haurien d'arribar.

4. Una justícia local. Que la policia local pugui ser policia judicial dels petits delictes i faltes. Ho tenim escrit a la Carta Municipal de Barcelona, aquesta Carta que vàrem començar l'any 1980, i que encara no tenim. Fins i tot Franco, amb Porcioles d'alcalde de Barcelona, la va concedir l'any 1960; i ara amb l'Estat actual no surt, no ens la donen. Perquè vegeu que ens hem anat carregant de raó.

La Catalunya que vull serà activa a Europa i al món.

Catalunya vol que l'Europa federal sigui també l'Europa de les regions, l'Europa dels pobles, que vol dir una Europa més pròxima i més democràtica. Per molt que Aznar i Blair hagin frenat l'expressió «l'Europa dels pobles», aquesta Europa és més viva que mai i no hi haurà qui la pari.

Catalunya vol participar en els afers europeus, directament en l'àmbit de les seves competències i indirectament –amb la resta de comunitats espanyoles– en el procés de formació de la voluntat general.

Però Catalunya també vol ser especialment activa en l'àmbit de la Mediterrània, que avui crida a la nostra porta. El dramatisme amb què hem viscut els anys que hem passat, la incapacitat de Clinton i de la socialdemocràcia per resoldre el conflicte de Palestina sembla que ha fet un pas endavant, com ens va explicar recentment Moratinos a Barcelona. Recordem que Catalunya i Espanya tenen un paper importantíssim en una Europa que els darrers catorze anys ha oblidat el Mediterrani, s'ha encarat a l'est, s'ha oblidat del sud, i ha ignorat que el perill d'Europa, del món, no està a l'est, sinó precisament al Mediterrani i en els enfrontaments que s'hi poden encendre.

La Catalunya que vull canviarà les polítiques: tot és diferent de fa vint-i-cinc anys.

Jo vull que aquestes eleccions autonòmiques siguin, i seran, les primeres eleccions

«britàniques». Es discutirà de polítiques, de com i de quina manera s'arreglen les coses. No pas tirant diners als problemes, com diuen els americans, o com fa la dreta moltes vegades. Parlem de coses reals, perquè nosaltres venim d'on venim, dels barris de Girona, Barcelona, Lleida, i perquè sabem com s'han de fer les coses. Hi ha tota una concepció darrera que hem estat discutint durant quatre anys. Em pregunten, quina és la diferència amb fa quatre anys? Fa quatre anys hi havia molta il·lusió, però només il·lusió i unes intuïcions certes: educació, educació, educació. Teníem raó i continuem tenint més raó que mai. Però ara sabem què hem de fer també amb l'habitatge, la seguretat, la protecció de la família; l'ajut als pares i mares que volen tenir criatures i, tanmateix, treballar. Ho sabem perquè ho vivim.

La Catalunya que vull serà acollidora, integradora i plena d'oportunitats.

Catalunya es pot convertir i es convertirà en el lloc de trobada dels creadors.

Catalunya es pot convertir i es convertirà en la pàtria dels emprenedors, dels emprenedors econòmics i socials:

- dels treballadors que innoven a la feina,
- de les dones empresàries i autònomes,
- dels pagesos moderns,
- de les organitzacions no governamentals més compromeses i imaginatives,
- dels investigadors i inventors reconeguts,
- de la gent gran activa,
- dels sindicats amb noves fórmules per a les noves realitats d'un món sense fronteres,
- dels empresaris conscients que guanyar diners augmentant els costos socials i ambientals no és crear valor, sinó traspasar el mort a un altre,
- dels funcionaris motivats pel servei públic,
- d'uns mitjans de comunicació exigents amb els grups i agents socials i, també, exigents amb si mateixos.

En resum: Catalunya ha de passar a ser un país d'actors, no un país d'espectadors. No un país de propietaris d'uns quants pams quadrats que van augmentant de preu sense fer pràcticament res.

Però Catalunya serà també, com ho ha estat sempre, terra d'acollida. La dreta està a favor de la immigració. No dic els empresaris, dic la dreta ideològica. Per dues

raons. Perquè saben, com sabem nosaltres i compartim, que és necessària la mà d'obra, perquè amb la natalitat que tenim no podríem créixer, probablement, pagar les nostres pensions. Però la dreta, a més, sap –i ho sap més directament perquè una bona part prové d'aquests sectors–, que els salaris es mantenen baixos també gràcies a la immigració. No ens enganyem.

Però la dreta política sap, a més, que els seus vots poden pujar. Perquè, qui paga els costos de la immigració? L'immigrant que ha arriscat, que ha travessat l'estret com ha pogut, jugant-se la vida. Però, qui els paga també? Els paguen els treballadors d'aquells barris on aquests immigrants poden anar a parar. I, quins són aquells barris on aquesta gent poden anar? Doncs, no són els barris de classe mitjana o alta. Són aquells on viuen, amb molt esforç, els nostres treballadors, immigrants dels anys seixanta, que ja no són immigrants, que són catalans de sang, que ja formen part del nostre passat, que ja són pares i mares de la Catalunya actual, que tenen fills que parlen català: aquests són els que paguen els costos. Perquè a la seva escola, a la seva parada de metro, a la seva escala, és allà on hi ha problemes, on arriba la misèria que ells ja havien superat. I molta gent els diu: vosaltres que ja vàreu ser immigrants i, per tant, ja sabeu el que és, no podríeu fer amb aquests que ara arriben allò que us van fer a vosaltres quan vàreu arribar?

Es demana als qui ja van fer l'esforç, als qui van abandonar la seva pàtria, creant-ne una de nova, que no és fàcil, que vegin com els seus barris es degraden perquè en venen uns altres que estan pitjor que ells quan van arribar. És això el que els estem dient? No és un gran sarcasme això? Els estem dient que acceptin tenir de nou un barri amb les condicions que tenien els barris fa quaranta anys. I, ara que els havien arreglat, han d'acceptar que les coses empitjorin. A mi això em revolta. Jo crec que l'esquerra a més de la indignació moral ha de tenir una altra cosa. No només valors i indignació, ha de tenir solucions. Les solucions es diuen barris segurs, barris tranquils i escoles dignes. La immigració és un problema de polítiques. La preocupació que tenen al Marroc per la immigració és escassa. No esperem que de les lleis o els pactes en surtin massa resultats. Algun se n'ha de treure, però a còpia de dir a la gent que nosaltres tenim la solució a aquests problemes que ells viuen, i de resoldre'ls.

Catalunya es pot convertir en el banc de proves d'una colla de polítiques socials que ens agradaria que fossin les més avançades d'Europa. Ens hem passat vint, trenta, quaranta, cinquanta, seixanta anys copiant la socialdemocràcia nòrdica, la centroeuropea. Ara estan passant per moments de dificultats. Però nosaltres tenim

tot allò que cal perquè Catalunya es converteixi en un referent. Hi ha els recursos i el coneixement. I hi ha l'experiència. Venim de baix, dels ajuntaments, ho hem après. Venim dels sindicats, de l'esquerra, del moviment de ciutadans que se'ns ha volgut aplegar a l'entorn. I és des d'aquest coneixement i aquesta experiència que aconseguirem el que vulguem aconseguir.

Vull, per anar acabant, formular davant vostre un parell de compromisos personals:

Primer. Durant molts anys, Catalunya ha tingut un president que deia el que calia i el que no calia, i un país que havia d'escoltar i aplaudir o tancar-se a casa seva. Ara, vull que Catalunya sigui un país que parli i que tingui un president que escolti. I que després governi. No que només escolti. Que escolti i que després governi. Però que abans de res sàpiga escoltar. I sàpiga escoltar per tots i en nom de tots. Un president presidencial, valgui la redundància. Que estigui un xic pel damunt.

Segon. Un compromís amb la regeneració de la política.

Una vegada més estem veient que la força del diner pretén subjugar la força o l'acció de la política. Altres vegades m'ho heu sentit dir i crec que ha estat una constant en la meua carrera política. Penso perseguir i espero aconseguir un grau zero de tolerància amb el transfuguisme, amb la col·lusió d'interessos entre el diner i la política. Ho hem aconseguit allà on hem estat, allà on hem governat. Lluitaré perquè a Catalunya sigui així a partir d'ara.

Em proposo convocar, des d'avui mateix, totes les catalanes i tots els catalans a donar el millor d'ells mateixos pel país. A canviar tot el que cal canviar: tot.

I si, com espero, el poble de Catalunya em fa confiança per obtenir la presidència, em proposo treballar de valent i sense defalliment per aconseguir aquest objectiu de canvi, amb el meu exemple i el del meu govern.

Tenim el deure de fer tot el que estigui a les nostres mans per comprovar el que Catalunya pot donar de si.

I tenim el dret de gaudir d'aquest país mai vist que podem construir entre tots. No en tingueu cap dubte, és possible fer-ho. Hem de fer-ho. I ho farem. Ara és l'hora de fer possible el gran canvi.

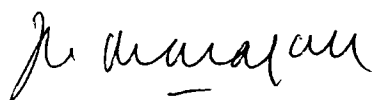
Res no em faria més feliç que servir una Catalunya dempeus, jove, justa, autoconfiada, competent i innovadora. Una Catalunya que canviï la queixa per la proposta. Una Catalunya que recuperi l'energia positiva que fa anys que va perdent lentament. Una Catalunya que es reconegui ella mateixa, amb les seves capacitats extraordinàries, i avanci confiada i segura.

Res farà més honor a la història recent del nostre país i la seva gent que una gran victòria a les properes eleccions al Parlament de Catalunya.

Compto amb vosaltres!

Endavant!

Visca Catalunya!

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'J. Maragall', with a stylized, cursive script.

L'Auditori de Barcelona
29 de juny de 2003

www.aramaragall.com
pasqual@aramaragall.com

